

яростта и негодуванието си. Някои по-прияни десници неволно се докосваха до оръжието си. Александър отиде при брата си, поклони се и попита:

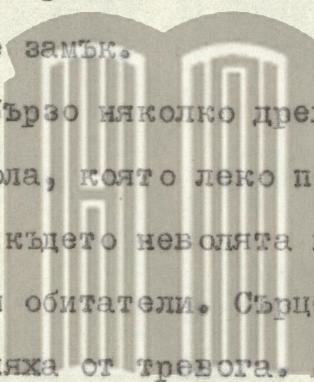
— Какво да ги сторим сега, царство ти?

Иоан Асен се извърна към пленниците си. Лека усмивка заигра по бледото му лице. Той махна с ръка към стражата.

— Снемете веригите им. Освободете ги.

20.

Дълбоката тишина на ранното следпладне нахлуваше в затихнали-те зали на Вартбург. Навън, по двора, из градинете, навсякъде все същата тишина: равна, безбрежна. Сякаш нямаше жива душа в огрения от горещото юлско слънце замък.

Елисавета събра набързо няколко дрехи и храна за бедните, скри ги в горната, парадна пола, която леко повдигна с десница и се запъти към далечните хижи, където неволята и сиромашията никога не напуштаха притеснените им обитатели. Сърцето й се блъскаше лудо в гърдите. Ръцете й отмаяха от тревога. Ако я зърнеше Хайнрих или свекърва й, че праствава волята им... Макар, че ландграфът бе аставил жена си за наместница, никой не дръзваше да прекърши заповедите на всесилния Хайнрих. Лудвиг бе далеч, кой знае дали някога щеше да се върне. А Хайнрих и София можеха да отмъстят за непокорството, или самоглавство, проявено в защита на Елисавета.

Когато епископът на Марбург, нейн доверен изповедник, идваше на гости в замъка, младата жена му разказваше за притесненията и произволите на девера си. Строгият монах поклаща глава:

— Това са изпитанията, които Бог изпраща всекому, за да изпита вярата му, Елизабет. Приеми съдбата си тъй, както всемогъщия ти я праща.

Ала нищо не я наскърбяваше тъй, както мисълта, че мие може вечно на воля да подпомага нуждаещите си и страдащите. Затова в този